

Невена Борисова

Кървавата лавандула

Правили ли сте кървав секс?... Ако не сте, значи още сте живи. Засега.

Из дневника на Мартин Миланов, 12.03.03 г, общинската болница
Срещнах вампира преди 2 месеца. Оттогава животът ми е съвсем различен. По-трескав. По-тъмен. По-... кървав.

Два месеца по-рано...

– Тъпо копеле! Как можа!?! Точно преди да заживеем заедно! Пазачът ми каза, че била хубава... Хубава уличница с черна рокля. Защо следващия път не ми изневериш пред прага на вратата! Може би пак ще си мислиш, че няма да се усетя. – Гласът на Анна доби застрашителни размери.

Допреди три дена я обичаше. Сега с почуда наблюдаваше изкривеното от ярост лице и се чудеше къде е изчезнала притегателната му сила. Остави обидите да рикошират в мозъка му, направи се на ядосан, засрамен, всичко друго, само не и безразличен, какъвто беше наистина, и излезе. Запъти се към магазина за червено вино и шоколадови бонбони.

Всъщност не й беше изневерил умишлено. Така се развиха обстоятелствата. Примамливи обстоятелства бяха. Момичето дори не си каза името. Просто се появи. Като по онези специфични жанрови филми. Най-важното, което прави красивата жена в такъв филм, е да се появи. И да изчезне, когато е най-необходима, което я прави още по-съблазнителна. Онова момиче му прошепна в ухото да я заведе у тях. Изглежда с това надхвърли традиционната кинотематика. Той винаги се съобразяваше с чуждите желания. Особено с тези на красиви и мистериозни амазонки, изплували от тъмното. Послушно я поведе по мокрите улици, послушно извади ключа от задния джоб на дънките си, отключи входната врата и я заведе в спалнята си и послушно й свали роклята. След това я целуна. Тя се отръпна рязко и отиде до огледалото. Той стоеше със затенен дъх и я наблюдаваше. Мислено прехвърли лицата на няколкото красиви жени, които беше виждал, и сега те му изглеждаха като египетски мумии, престояли в саркофага твърде дълго време. Тя разглеждаше отражението си.

– Всяка една черта от тялото ми е съвършена. За мен това е ненужно, аз се движа главно в мрак, но въпреки това притежавам тази външност. Знаеш ли, че в природата най-отровните животни са най-красиви?

С най-ярки цветове, под които пулсира отровата. Би трябвало да те е страх от мен, но вместо това ти не можеш да ми устоиш.

Взе гребена до огледалото.

– Дълго време не съм я ресала! – каза го почти на себе си и започна да реше косата си. Чу се шум. Като че ли нещо се ронеше и падаше по пода. Тя се огледа и попита за банята.

След като вратата щракна, той се измъкна от леглото като тигър. Вдигна роклята ѝ. Ухаеше на лавандула. Погледна надолу. По пода имаше пръст. Много пръст. Такъв шум ли издавала пръстта, като пада? Стана му неприятно и помириса роклята, за да се размечтае отново.

– Обичаш аромата на лавандула. Роклята всъщност не мирише на нищо. Всяка фибра от тялото ти е под моя контрол. Мога да направлявам осезанието ти, обонянието, слуха, дори ерекцията ти... Затова е толкова хубаво с мен. Имам способността да материализирам фантазиите.

Той се обърна и я огледа внимателно. Не беше експерт по симптомите след пушене на различните опиати, но би заложил солидна сума, че някои от тях са налице при непознатата. Всеки случай... момичето не преливаше от скромност.

– Искаш ли да ти дам нещо да хапнеш, или да ти направя един хубав билков чай? Не бих искал да се възползвам от състоянието ти. – Излъга. Би искал, и то много.

– Ще си осигуря нещо за хапване по-късно – каза тя и се усмихна. Хубави зъби, помисли си някак смътно разтревожен той. Напомняха му за нещо, но не можеше да се сети.

Оттам нататък събитията приеха формата на виелица, чийто център беше той. Зашеметен я прегръщаше и опознаваше с всяко едно от сетивата си. Минаха три страстни часа. Преди да заспят, усети ноктите ѝ да се плъзгат по корема му.

– Казах ли ти за фантазиите? Мисля, че успях да изложа непоклатими доказателства в леглото. А сега, смятам, че е добре да поспиш. – Нокътят стигна съвсем до долу. – Аз ще отида да хапна нещо.

– Хладилникът е в стаята отдясно, има мляко и телешко – промълви той и заспа Събуди се бавно, сякаш изплуваше от дълбините на езеро, пълно с топла течност. Нея я нямаше, разбира се. На тоалетката до огледалото лежеше бележка: „ЧАКАЙ МЕ В 2 ЧАСА УТРЕ. ОКАЗА СЕ, ЧЕ НЕ САМО ТВОИТЕ ФАНТАЗИИ СТАНАХА РЕАЛНОСТ.“

Той едва дочака машината за кафе да прецеди гъстата топла течност, която обикновено играеше ролята на сутрешна закуска, и излезе от къщи. Днес се чувстваше способен да се справи с цяла планина със

счетоводни папки и накрая мъжествено да се огледа за още. Влезе в колата си и дружелюбно поздрави антипатичния дебел вестникар от будката. Една котка от отсрещната тераса го загледа с любопитство.

Ето че утрешната вечер бе дошла. Той сложи червеното вино и чашите на масата и разбърка салатата. Тананикаше си някаква руска песничка от детството, усещаше как кръвта му напирва в жилите. Аромат на лавандула. Обърна се и я видя да го наблюдава, излегнала се на дивана. Устните ѝ бяха предизвикателно червени, като че ли му говореха без да се движат. Тя се усмихна и направи властно движение с ръка да дойде при нея.

– Искам те, но преди това нека излезем да се поразходим. Ще ти покажа нещо, което ще промени представата ти за живота.

Минувачите ѝ хвърляха лепкави погледи и мислено се поставяха на мястото на бледия младеж, който вървеше до нея. Той от своя страна раздражено ги отминаваше.

След няколко минути лампите по улиците започнаха да оредяват, което значеше, че навлизат в бедните крайни квартали на града. Нещо изшумоля под краката му. Погледна надолу. Боклуци. Вестници, гуми, странни жезла и обезглавена детска кукла. Това изглежда беше градското бунисще. Тази част от града, която дори и най-енергичните туристи не бяха любопитни да видят, и където хората, след като хвърляха боклуците си, забравяха напълно за тях. Все едно са изчезнали. Придружителката му изглеждаше развълнувана. Оглеждаше се с искрящи очи и той забеляза сини жили, които се открояваха по бялата ѝ шия. Тя като че ли душеше нещо из въздуха. Не след дълго се спря и насочи вниманието си към тъмна купчина, изпъкваща със странните си очертания. Той напрегна очи и видя зловеща версия на нещо, което повечето хора наричаха домашно кътче, обиталище, или каквото там се водеше. Някаква мебел, може би диван, с трикрака килната маса, стояха сложени върху влажната пръст. Два-три кашона изглежда играеха ролята на столове и гардероб. С ирония си помисли, че двете ламарини, образуващи нещо като покрив, бяха кулата на този боклукчийски Тадж Махал. Огледа се за въпросния му притежател. Беше малко момче, бялото на очите му се виждаше в мрака, позата му беше напрегната, сигурно се готвеше всеки момент да избяга. Той с ужас разгледа мършавата парцалива фигура. „Боже, това, което стърчи... костта му ли е?“ – запита се и отстъпи леко назад.

– Едва върви, болен е от туберкулоза и от купища други болести – тихо каза тя. Изглежда не се чувстваше неловко като него, че стоят

безучастно пред прояденото от болести дете. Захвърлено като отпадък, заради стремежа на затлъстели панелни копелета (като него самия) да изчистят от полезрението си грозното и непотребното. Защо тя трябваше да го води тук??? Испита яд и се обърна към нея. Тя обаче вече вървеше към момчето и му се усмихваше. То учудено разглеждаше красивата жена. Тя като че ли идваше, трансформирана от мечтите му, където приятни хора в бели дрехи и широко протегнати ръце го отвеждаха в чисти стаи с печка в тях. Изненадващо как тръгна към нея, поколеба се за момент и после я прегърна. Нищо не се виждаше вече. Тя като че ли му прошепна някакви думи. Изведнъж нещо се свлече на земята и преди да разбере какво, тя се обърна към него. За момент му се стори, че го гледа някакво животно със странно ухилено лице, но после зрителната измама се разсея и видя красивите скули, големите сиви очи и... Тя имаше кръв по брадичката!

Той избяга от нея. Нямахме как да остане повече. Психиката му не би издържала. Следващите няколко дена бяха като прекарани в концлагер. Заключваше вратата формално, знаеше, че ако поиска, тя може да влезе по всяко време. По всяко време през нощта. Поглеждаше страхливо към дивана всеки път, когато минеше покрай него, започна да пие уиски преди лягане. През по-голямата част от времето не сънуваше нищо. Мозъкът му беше затъпял от алкохола и шока и отказваше да възпроизвежда мислени образи и събития. Една нощ, за миг или два, в главата му изникна образа на хипнотизираните наивни очи, които гледаха очаровано приближаващата смърт. Завика и се загърчи безсилен.

На сутринта намери бележка на тоалетката до огледалото. „ЗАБРАВИХ ДА СПОМЕНА, ЧЕ МОГА ДА МАТЕРИАЛИЗИРАМ И СТРАХОВЕТЕ. НЕ СИ ИГРАЙ С МЕН. ОЩЕ ТЕ ИСКАМ“. Листът бе зацапан с нещо червеникаво. По дяволите, на него не му пукаше за скапания произход на разни червеникави петна, нито за откачените проститутки, които ходят нощем по улиците. Реши да излезе да се поразходи. Вестникарят от будката изглеждаше по-противен и неприятен от всякога. Отвърна сковано на усмивката му. Дали ако шибания продавач на жълти вестници разбере, че е вероятно скоро да умре, ще се усмихне още по-широко? Сто на сто. В магазина си купи пакет цигари и импулсивно реши да се абонира за списание „Лов и риболов“. Дали да не им издиктува един алтернативен адрес, ей така, за всеки случай? „Гробището над бензиностанцията, ако обичате, със сигурност ще съм си вкъщи, ако се наложи да ме потърсите там!“ – каза си той. Ако ще умира, нека е днес или утре, защото после ще полудее от напрежение... Господ

винаги чува лошите желания, нали така? На Господ не му пука какво става по буницата, не му пука, че някои от чедата му се чукат със кръвожадни чудовища, вонящи на лавандула, но за сметка на това чува лошите желания.

Отключи вратата и влезе, затръшвайки я след себе си. Огледа се. Нямахме пръст по пода. Нямахме кръв. Струваше ли му се, или миришеше... на лавандула?

– Скъпи, реших да те изненадам. – Анна стоеше до масата за кафе и го гледаше с очи, пълни със обещания за 3 деца, играещи весело около камината и приятни посещения на тъщи през уикенда.

– Какво искаш, Анна? Чак сега ли се сети за мен? Два месеца и реши да направиш изненадата си чак сега? Аз чакам друг посетител. И предполагам, ще го дочакам, ако си изнесеш скандалжийския задник от тук веднага. – Все пак дали не искаше тя да остане?

– Скъпи, бях толкова глупава. Тази жена... аз... не мисля, че е било нещо сериозно между вас, нали така? В смисъл... всеки има своите слабости на моменти. Аз също съм ги имала. Реших, че вече сме квит и все още има надежда нещата между нас да се изгладят. – Тя протегна ръце към него. Тонът ѝ, леката надежда, която се прокрадаваше в ъгълчетата на очите ѝ. Той се приближи и се притисна в нея. Прегърнаха се силно. Много силно. Прекалено силно. Стана му тясно и неприятно, приклещен в обятията ѝ. Внимателно се помъчи да се откъсне от ридаещата жена, нахлула в хола му по никое време. Не можа. Погледна я. Това беше красивата скапана проститутка. Устните ѝ бяха яростно присвити.

– Как го формулирах първия път, когато ти стана мой...? Аз материализирам желанията. Толкова неща бях готова да направя за теб. Преди желаше аромата ми, тялото ми, косата ми. Онова момче, с което се нахраних, беше лицето на вашето болно общество, което сте обърнали със задника нагоре. Не аз съм жестока... вие сте жестоки и живеете в жестока общност, която скрива всичко на буницето. Аз ти се отдадох. С повече страст, отколкото заслужаваш. А ти избяга, изправен пред красотата и справедливостта, които мрака въздава.

Миризмата на лавандула и прегръдката го задушаваша. Запита се колко ли щастливи мъже в момента четат „Лов и риболов“, седнали удобно в безопасните си кресла. Зъбите ѝ изглеждаха същите, когато ги разголяваше за усмивка. А сега защо ги разголява? Ха-ха. Въпрос за 1 милион долара, дами и господа! Топла течност започна да се разлива около сънната му артерия. И тогава се чу изстрел. Преди да припадне, видя лицето на антипатичния продавач на вестници с пистолет в ръката си.

* * *

Из дневника на Мартин Миланов, 12.03.03 г., общинската болница

Ето ме тук. Изтекла е 1/2 от кръвта ми, ако ме подложат на психиатричен тест, със сигурност ще установят тежка форма на шизофрения, дължа живота си на един антипатичен продавач на жълти вестници, а приятелката ми е мъртва. Чудовището е мъртво, да, но знае ли някой колко други като него бродят там отвън. Красиви, изкусителни... и смъртоносни.

КРАЙ

© Невена Борисова

Източник: Библиотеката на Александър Минковски

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/631>]